

VERSEK.

A TÉL SZERELME.

Fák húsából a fagy kiált
 Ma éjjel s fázva visszaretten
 Talán az élet benned is,
 Akit szeretni elszerettem.

Forró bőröd most zúzmarás,
 Ajkad közt jégvirágra leltem,
 A ködös vágy jön így körül,
 Mert én, a tél, reád leheltem.

Fehér halálként száll a hold
 S a holt havat szikrázva járja.
 Fönn a hegyek közt vetve vár
 Árván maradt menyasszony-ágya.

És ölbe kaplak, mint a szél
 Ha csókra szökteti a holdat,
 S a testem, izzó hópehely,
 Meztlen tagjaidra olvad.

Semjén Gyula.

A BOLDOGSÁG FEHÉR VIRÁGA.

Még lombját veszve hív a lelkem
 S feléd nyúlik ma minden ága,
 Hogy jöjj és érted nyíljk újra
 A boldogság fehér virága.

Bőrén még síró köd pereg le,
 A haldokló hó szürke nedve,
 Fázó rügyekben vár az álom
 Szírmot fakasztó két szemedre.

S ha a tavasz dalolva hajtja
 Nyíratlan felhőit az égre,
 Babonás két karod kitarva
 Meztlen szívvel lépsz elébe.

És suttogón, ha rálehelsz majd,
 Lombosra bomlik minden ága,
 S meleg szemedre, lásd, kinyílik
 A boldogság fehér virága.

Semjén Gyula.